Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Нема такої культури, яка могла б рівнятися з кукурудзою. Тому і звуть кукурудзу королевою ланів.

КОРОЛЕВА ЛАНІВ

І ДВІР ЇЇ ВЕЛИЧНОСТІ

ПЕРЕЦЬ

№ 9 РІК ВИДАННЯ XVII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1957

Серце не камінь

Іван Григорович Шалковський занедужав. Тяжко занедужав. Щось, кажуть, у нього там з серцем... Не порок, ні. І не міокардит. Гірше. Розширення серця.

— Іван Григорович Шалковський — людина надзвичайно великого серця,— такий, наприклад, діагноз поставив йому вінницький лікар Кириченко.

І він, очевидно, мав рацію. Поперше, Іван Григорович Шалковський — завідуючий обласним відділом охорони здоров'я. Подруге, обіймаючи цей пост, Іван Григорович з надзвичайною сердечністю ставиться до запитів певної частини своїх підлеглих. Скажімо, до запитів того ж таки лікаря Кириченка.

Якось Кириченко поскаржився, що однієї ставки начальника Вінницького обласного туберкульозного госпіталю йому замало. Іван Григорович прийняв близько до серця його скаргу і розпорядився, щоб Кириченкові начисляли ще й зарплату керівника Тиманівського санаторію (Тульчинський район).

І цього мало?

Тоді завідуючий облздороввідділом наказав, щоб і в госпіталі, і в санаторію за Кириченком зберегли ще й оклади завідуючого відділенням.

Можуть спитати, як міг один чоловік керувати двома лікувальними установами, віддаленими на 100 кілометрів одна від одної?

Так і робили: питали. А завідуючий облздороввідділом на це відповідав: «Не ваше діло!»

Поки Кириченко ганяв з госпіталю до санаторію за довгим карбованцем, не дрімали й шахраї. Вони тягали з госпіталю туші свиней, мішки з цукром... Один тільки начальник постачання Мамонтов поцупив продуктів більше, ніж на 10 тисяч карб.

Попався, нарешті, цей хапуга. Що з ним робити? Іван Григорович Шалковський довго сушив собі голову і, нарешті, вчинив такий гуманний акт: зняв Мамонтова з поста начальника постачання і... призначив на посаду директора підсобного господарства того ж госпіталю.

Пройдисвіт з медичною освітою Канцура встиг прославити себе ще в Одесі. Але Канцура був не тільки пройдисвітом, а й приятелем Шалковського. І останній з щирим серцем зустрів старого дружка й призначив його на посаду головного лікаря Літинської райсанепідстанції з одночасним виконанням обов'язків завідуючого райздороввідділом і лікаря. З першого ж дня приїзду в Літин Канцура почав енергійно наводити чистоту в державній касі. Коли районні організації виявили це й вирішили притягти розтратника до кримінальної відповідальності, Іван Григорович швиденько перевів його в Тульчинський район — на таку ж посаду.

Не могли не схвилювати чутливого серця Шалковського й улесливі прохання підлабузника І. М. Слуцького. «Треба Слуцькому допомогти,— підказувало серце. — Ти ж завідуючий облздороввідділом, ти все можеш...» І серце підказало йому, як допомогти: так, як допоміг завідуючій Могилів-Подільським міськздороввідділом Ісиковій. Одержувала вона 880 карбованців на місяць, а коли їй одночасно підкинули ще й посаду керівника «Швидкої допомоги», а потім увільнили з цієї посади, то почала вона замість 880 одержувати 1200 карбованців на місяць. Так удружив Іван Григорович Шалковський і завідуючому Козятинським райздороввідділом Слуцькому.

І не тільки йому. У Івана Григоровича багато друзів і приятелів...

Якось довідались вони, що на базу постачання облздороввідділу прибула цегла, толь, оліфа та інші будівельні матеріали для ремонту Немирівської, Ольгопільської та інших районних лікарень. Як мухи на мед, налетіли на цей будівельний матеріал приятелі Шалковського. «Мені, знаєш, треба дачку закінчити...» «А мені — сарайчик...» «А мені — власний будинок. Допоможи!»

Кому ж дати? — подумав Іван Григорович. — Друзям чи лікарням?

І серце знову підказало йому — друзям! І пішов весь оцей будівельний матеріал по руках. А невідремонтованим лікарням він занарядив... килими. На 20 тисяч карбованців килимів одержала, наприклад, тільки Бершадська лікарня. А от звичайних простирадел, підодіяльників, напірників тут невистачає. Деякі хворі, лягаючи в лікарню, вимушені брати з собою власну білизну. Майже у такому ж стані Вороновицька і Козятинська лікарні.

Та що там простирадла? Дрібниці! Не лежить у Івана Григоровича Шалковського серце до цих дрібниць.

У нього — широке серце. І воно вимагає простору. Навіть — в особистому житті. Недарма ж Іван Григорович мало не щомісяця одружується й розлучається. Вже й з ліку збився, підраховуючи, скільки жінок з дітьми покинув!

Серце, серце...

Дай йому волю — обов'язково заведе в неволю!

Г. ІВАНЧЕНКО.

СТРАШНА ПОМСТА, або ПРИГОДА З ДИРЕКТОРОМ ОДНОГО ЗАВОДУ

Мал. К. ЗАРУБИ

Свалявський хімзавод на Закарпатті (директор т. Вичевич) стічними водами отруює рибу в річці Латориці. **(З листа до редакції).**

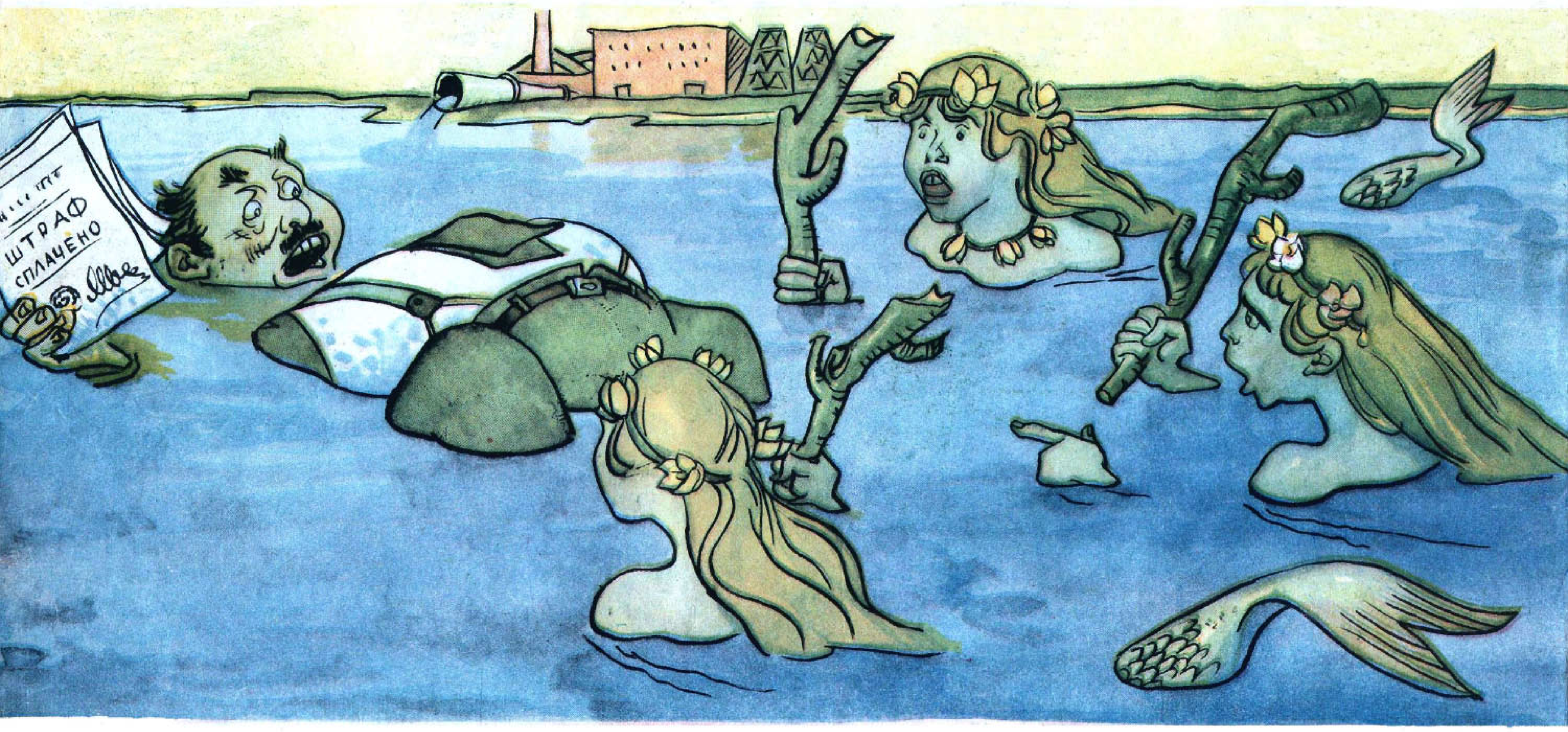

Русалки: — Бач, як воду запаскудив! Ще й не втопився, а вже посинів.

СТО З ГАКОМ

У Роздільнянському райпромкомбінаті (Одещина), яким керує Григорій Трифонович Рєзник, стало вже традицією — щорічно перевиконувати план на невеличкий гачок.

— Скільки ми торік дали? — звертається директор комбінату до бухгалтера.

— Сто з гаком.

— А позаторік?

— І позаторік з гачком, якщо ви маєте на увазі план тільки по валу...

— Що я маю на увазі — це моє діло! — І в очах Григорія Трифоновича спалахують злі вогники. Не любить він, коли хтось намагається переступити через заповітний вал.

За неприступним валом, за отим гладеньким рядочком у звіті, де красуються тільки круглі тризначні числа, принишкла графа «асортимент». З асортиментом у комбінаті справи не теє... Рік у рік підприємство не виконує державного завдання по асортименту. Але директорові комбінату саме про це не хочеться думати. От він і питає:

— А з капіталовкладеннями як?

— План капіталовкладень виконуємо, Григорію Трифоновичу,— відповідає бухгалтер. Тут у нас — ажур!

Що то за ажур — звичайно, знають і директор, і бухгалтер. Знають — і мовчать. А за ворітьми комбінату люди з цього приводу частенько говорять:

— Ну як, збудував райпромкомбінат шахту в Щербанці?

— По розробці каменю-черепашнику? Збудував. Ще два роки тому. Вгатив у шахту 29 тисяч карбованців і... законсервував.

— А навіщо ж гроші витрачалися?

— Щоб план капіталовкладень виконати...

Дбаючи про виконання плану капіталовкладень, керівники комбінату відкрили на території колгоспу ім. Орджонікідзе кар'єр для добування каменю. 90 тисяч карбованців витратили тільки на геолого-розвідувальні та інші підготовчі роботи, понад 50 тисяч заплатили за механічне устаткування, а воно ще з 1955 року стоїть й іржавіє.

З того ж 1955 року на комбінаті лежить устаткування для виготовлення шиферу та черепиці. Долежалось вже до того, що його землею присипало.

Але директорові райпромкомбінату Григорію Трифоновичу Рєзнику байдуже. Йому — аби план капіталовкладень виконати, аби у звіті отой «гак» занотувати.

А не буде «гачка», хто ж його в облмісцевпаливпромі похвалить, хто скаже, що справи у нього йдуть «на всі сто з гаком»?

П. ВОЛОШИН.

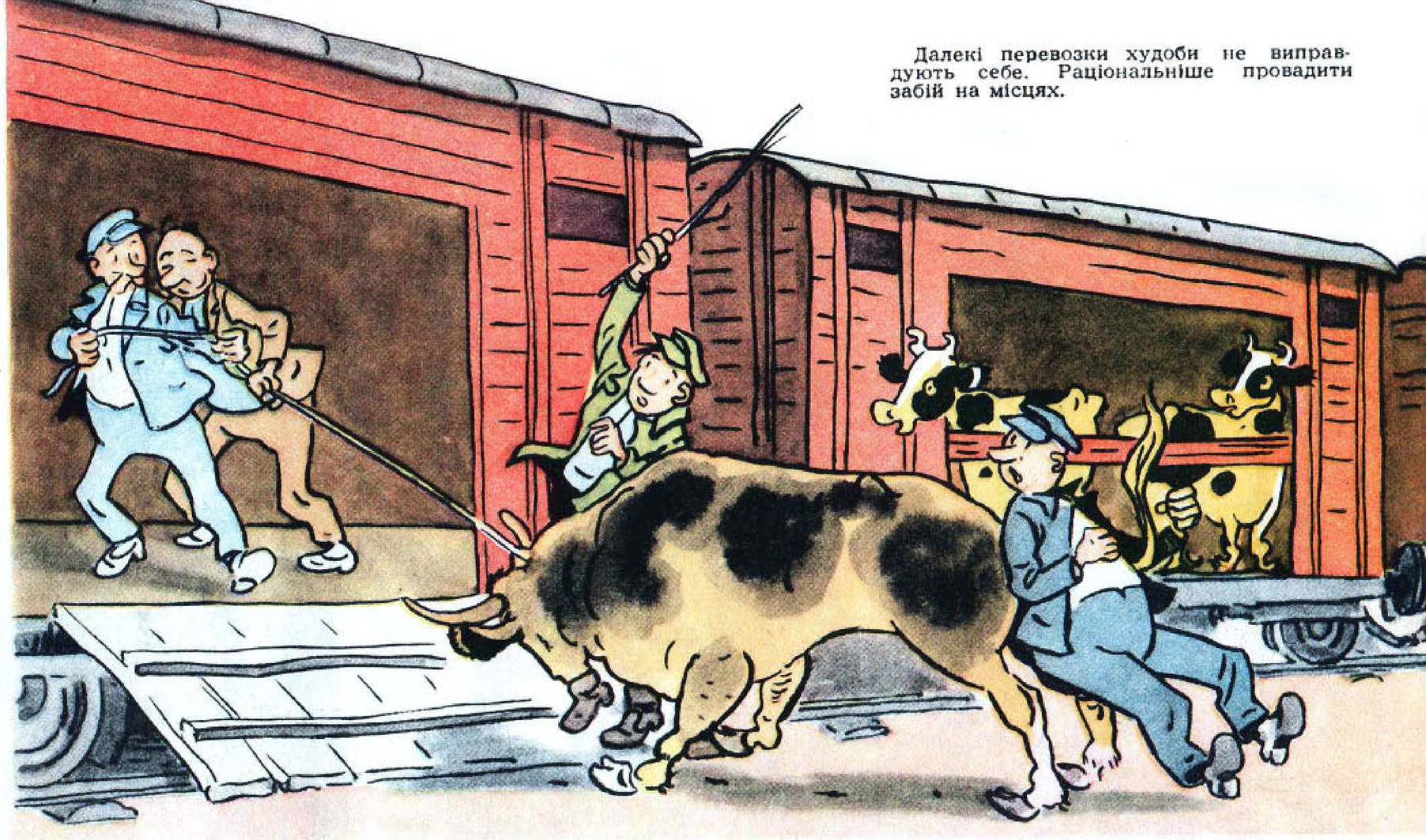

Далекі перевозки худоби не виправдують себе. Раціональніше провадити забій на місцях.

Мал. БЕ-ША

РОЗСУДЛИВИЙ ВІЛ

— Не поїду! Краще на місці вбийте!

Л. ГАЛКІН

НОМЕРИ

(Слово молодих шахтарів)

Слово хочемо сказати
Я й товариш мій Борис!
Я роблю на шахті «П'ята»,
А Борис — на «П'ятій-біс».

Раз зустрівся я з Борисом
І кажу: — Чому це скрізь
Ваша шахта зветься «бісом»?
— Біс їх знає, що за біс!

Згодом з книги я дізнався,
Що у царські ще часи
Завелися у Донбасі
Остогидлі ті «біси».

Шахтовласник закордонний
Тільки цифри знать хотів:
Шахта третя.
Тридцять коней.
Триста сорок шахтарів.
Так до нашої пори
І лишились номери...

Скажем, в тресті — діло знають,
Там не люблять зайвих слів:
Шахти в звітах розставляють
За порядком номерів.

Нову шахту побудують —
Новий номер домалюють.

Ім'я шахті дать?
Трудиться?
«Як би легше»... — їх девіз.
Шахта біля шахти «Тридцять»?
Значить, шахта «Тридцять-біс».

Назви гарні, навіть ніжні
Здавна знає наш Донбас:
Шахти «Лідіївка», «Сніжна»
І «Марія» є у нас.

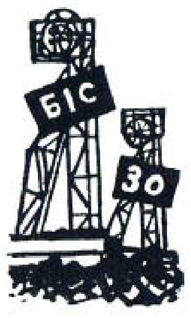

Зрозумійте, друзі, нас ви:
Хай в шахтарській стороні
Тішать душі навіть назви,
Хай звучать, як ті пісні.

І тому, хто шахті новій
Номерок вліпить готовий,
Скажем просто: — Не мудри,
Більш не пройдуть номери!

Переклад з російської
П. ГЛАЗОВОГО.

Мал. Л. БОЙКА

... А ПОЛИТИ ЗАБУЛИ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Ще в лютому цього року Іршавський комбінат комунальних підприємств одержав листа з облкомунгоспу про те, що для комбінату виділено котел, який належить одержати з Київського заводу «КРЕМЗ». Зраділи в комбінаті: котел для бані — це дуже давня мрія всіх іршавців.

Не гаючись, написав директор комбінату листа на завод: «Висилайте характеристику котла і виставте рахунок для оплати». Відтоді дні пролітають, місяці минають, а з заводу — ні гу-гу...

І нам уже здається, що на заводі лихо стряслося: ті, що мусять на листи відповідати, позалазили в здоровенний котел, накрилися важкою покришкою і нікого й нічого не хочуть знати...

Подивися, Перче, чи не так це? Тобі ж ближче.

В. ЛЕНДЕЛ.

Закарпатська область.

ПЕРЧЕ

Історичний сирець

У 1893 році якийсь роботящий чоловік намісив глини, наробив з неї цегли-сирцю та й змурував хату в Христинівці (на Черкащині). Не дивно, що тая хата не хоче вже на ногах стояти, але впасти їй не дають: стовпами підпирають і щороку великі кошти на ремонт витрачають.

— Мабуть ота споруда — пам'ятка архітектури,— скажуть читачі.— Христинівці теж хочуть мати свої визначні місця, отож і витрачаються.

Ні! У тій старезній глиняній хаті міститься... районна лікарня. Можна уявити, який вигляд має той оздоровчий заклад. Єдина його перевага та, що хворі тут довго не затримуються. «Хай йому біс! — кажуть. — Ще стеля на голову впаде».

Не можна сказати, що керівники районних організацій в захопленні від своєї лікарні. Навпаки — рік у рік вони пишуть до Черкаського облздороввідділу і Міністерства охорони здоров'я величезні листи, в яких і просять, і вимагають виділити кошти на будівництво нового приміщення лікарні. Коштів на будівництво їм не дають. Дають гроші лише для того, щоб вони ремонтували цеглу-сирець виробництва минулого століття.

Ой, скільки вже на той ремонт пішло! За ті кошти давно можна було б нове приміщення збудувати.

Л. ГУСЯТИНСЬКИЙ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Нарешті, й нашого ледаря приставили до діла!
— Тимчасово, поки городнє опудало на ремонті.

Щасливий Петя

Все почалося з того, що я і мій товариш по інституту полюбили одну дівчину. На моє залицяння вона не звернула уваги. Петі пощастило. Його почуття знайшло відгук у душі любимої дівчини, і скоро закоханим стало абсолютно ясно, що вони не можуть більше жити нарізно. З цією новиною і поспішив Петя до своєї матері.

— Дівчина гарненька,— сказала мати,— але хто її батьки? Чим вони відомі? Батько верхолаз? Це той, що по стовпах лазить? Боже мій! Доросла людина, і на тобі, така дитяча спеціальність. Жах! Невистачало серед нашої рідні тарзанів. Твій батько був артист — суфлер академічного театру. Останній твій вітчим був цирковим жонглером. Ми — інтелігенція, мій хлопчику. Це розуміти треба. І взагалі, які тут можуть бути балачки?!

Син упирався, сперечався, загрожував і довго переживав.

— Це лихо, а не жінка! Такої і в пеклі не знайдеш. Нічим її не переконаєш. І треба ж було мені так невдало народитися,—щиросердо скаржився мені Петя.

Золота молодість тим і чудесна, що все переживає і забуває порівнюючи легко. Петя знову закохався

— А що ж твоя любов закінчила? — запитала мати.— Технікум, кажеш? Це щось на манір ремісничого училища? Не заперечуй, мій сину, я тричі вступала до інститутів і все знаю!

А через рік, довідавшись, що син знову закохався, вона категорично заявила:

— Блондинок терпіти не можу! Вибирай, будь ласка, більш пристойного кольору...

Одержавши диплом, я залишив рідне місто. Збирався виїжджати і мій приятель, але матінка виявилась сильнішою його волі. Петя залишився.

У поїзді я познайомився з дівчиною-красунею. Не минуло й трьох місяців, як я одружився з нею. З тиждень раював, а далі склалося так, що в п'ятницю дружина зробила манікюр, а в суботу попросила мене вимити за неї підлогу, щоб не пропадали даремно гроші.

Закохані чоловіки завжди поступаються, і я виконував усі її просьби. А коли зрозумів, до чого це веде,— було вже пізно.

Вона залишила роботу. Сміття і розгардіяш у кімнаті вже не дивували її. Мій заробіток і гроші, які вона одержувала від своїх батьків,— усе йшло на модний одяг та вечірки. Зрештою, з мого найкращого костюма вона пошила собі стилязькі штани. Коли я спробував зауважити їй, вона пошпурила на мене чавунну попільницю.

— Жалюгідний дурень! — вигукнула вона.— Ні краплі поетичності в тобі нема. Женщина — це любов, це основа життя на землі. Почитай, неук, що про нас поети пишуть!

Через півроку ми розлучилися.

Минуло кілька років. І ось я знову в рідному місті. Якось на вулиці, у людському натовпі, зустрів я давнього друга Петю. Вигляд у нього був такий, немов він щойно виграв велику суму.

— А я, брат, одружився! — вигукнув Петя, не встигши навіть привітатися.— Тиждень тому таке весілля відчубучили, що сусіди від заздрощів мало не луснули. А дружина яка! Обличчям ангел, струнка, як тополя, за спеціальністю — лікар. Батько — світило науки! Матуся діло організувала. Золота вона в мене людина. Все зробить.

— А мені не пощастило,— зітхнувши, сказав я, охолоджуючи запал молодожона.

І розповів Петі свою історію.

— Не горюй, браток, одружимо! — бадьоро вигукнув Петя. — Кілька слів моїй мамі — і більше ні про що не думай. Ні, ти тільки уяви, яка в мене дружина! І не снилася така. А як вона одягається! Кажуть, що наш будинок моделей саме з неї моди бере. А батько? Ох, і розвернуся ж я тепер! Та що я тобі розказую? Бери таксі. Поїхали. Сам побачиш.

...Не встигли ми підійти до квартири, як враз з тріском розчинилися двері, а з них з вереском вискочила мати Петі. а за нею полетіли подушки.

— Пожежа! — заволав Петя, схопив мене за руку і потяг у квартиру.

А там, замість диму, літав у повітрі пух. Біля вікна у войовничій позі стояла моя колишня дружина...

І. МАЛЬКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

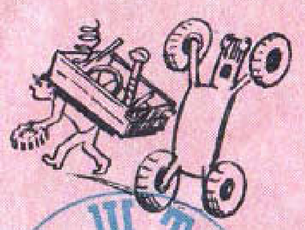

Станіславський ліспромгосп Міністерства сільського господарства УРСР одержав недавно дев'ять автомашин-зерновозів. Потужні машини, до того ж іще й самоскиди. Скільки рук робочих може замінити таке розумне творіння техніки!

У Надвірній, де розмістився ліспромгосп, влаштували машинам гарячу зустріч. Зразу ж загриміли, задзвеніли, заграли інструменти — не духові і не струнні, а звичайні, технічні. Почалася переробка зерновозів на лісовози. Багато деталей, малих і великих, виявилися зайвими: ліс же возити простіше, ніж зерно.

Кажуть, нібито в міністерстві дано дозвіл на таку технічну маніпуляцію.

А нам збоку здається, що для того, щоб додуматись до такого, треба вирости в лісі, як колись казали.

І. АНТОНЕНКО.

Автоанкета

Ось уже другий рік керуючий трестом «Красноармійськжитлобуд» (Сталінська область) Іван Михайлович Ляпкало регулярно починає свій робочий день з заповнення анкети. У ній п'ять розділів, і кожен з них вимагає докладної відповіді на поставлені запитання.

Який же це бездушний бюрократ прирік зайняту людину на таку марудну працю? Хто змушує її щодня так непродуктивно витрачати дорогий робочий час?

Винуватця довго шукати не доводиться.

Анкету придумав сам Іван Михайлович. Місцева друкарня на його замовлення надрукувала це творіння солідним тиражем. Вистачить на кілька років...

Може, Іван Михайлович, загартовуючи силу волі, вирішив зайнятись самокатуванням? Навряд.

За формою анкета має досить діловий характер. Вона складається з таких запитань: що зробити; де треба побувати; кого викликати; кого прийняти; кому подзвонити.

Це — форма. А суть?

Звернімось до кінцевих результатів анкетної діяльності товариша Ляпкала.

За минулий рік керований ним трест виконав план лише на 74 проц., завдав державі майже на 7 млн. карбованців збитків.

У перші місяці цього року справи пішли дещо краще. Але пояснюється це просто: трест почав, нарешті, здавати ту житлоплощу, яку він мав ввести в дію ще торік.

Анкетна творчість, як бачимо, не дуже допомагає житловому будівництву. А втім, можна порадити Івану Михайловичу ще раз заповнити автоанкету. У відповідь на запитання — «що зробити» варт записати: «негайно покінчити з кабінетно-телефонними методами керівництва». І без жалю знищити весь запас автоанкет.

Мал І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

І не спиться й не лежиться...

СЕРЕД УПОВНОВАЖЕНИХ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

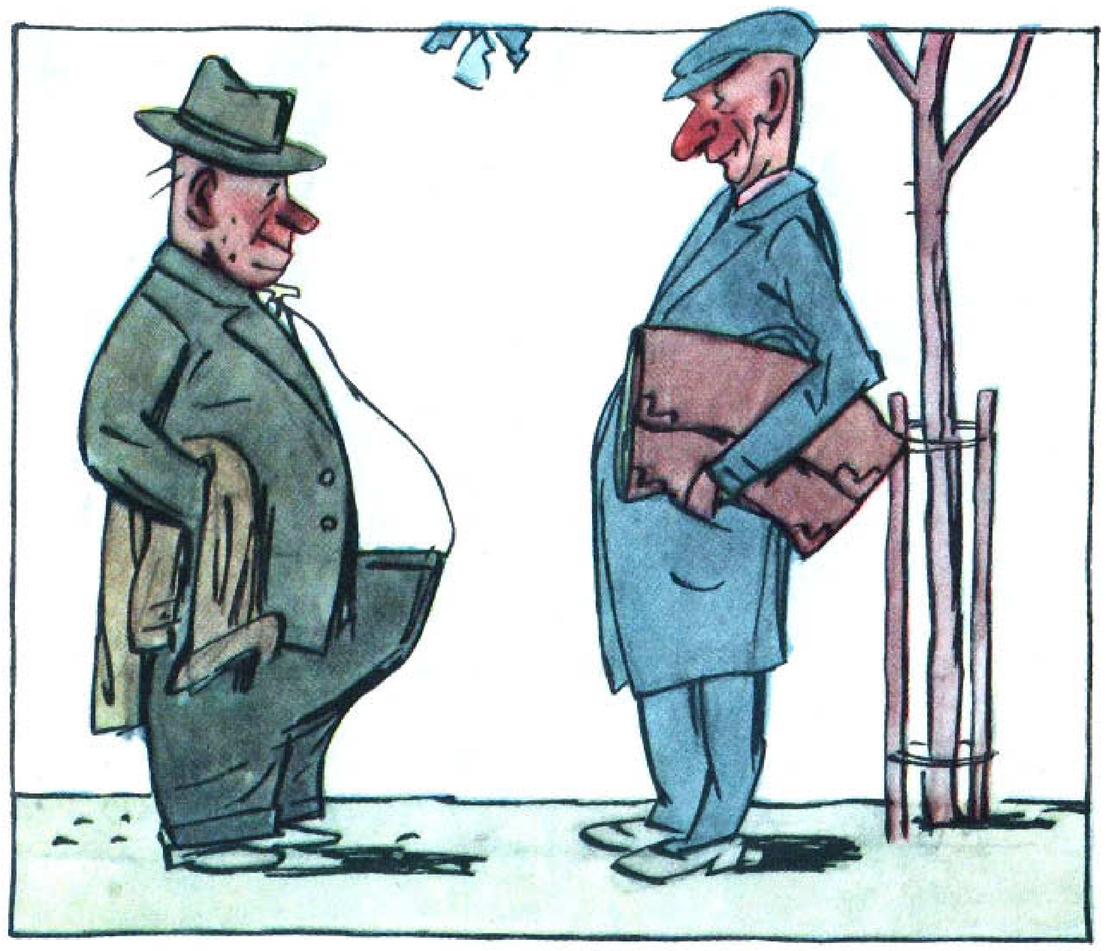

— Скільки ти попрацював на селі?
— Місяців зо три...

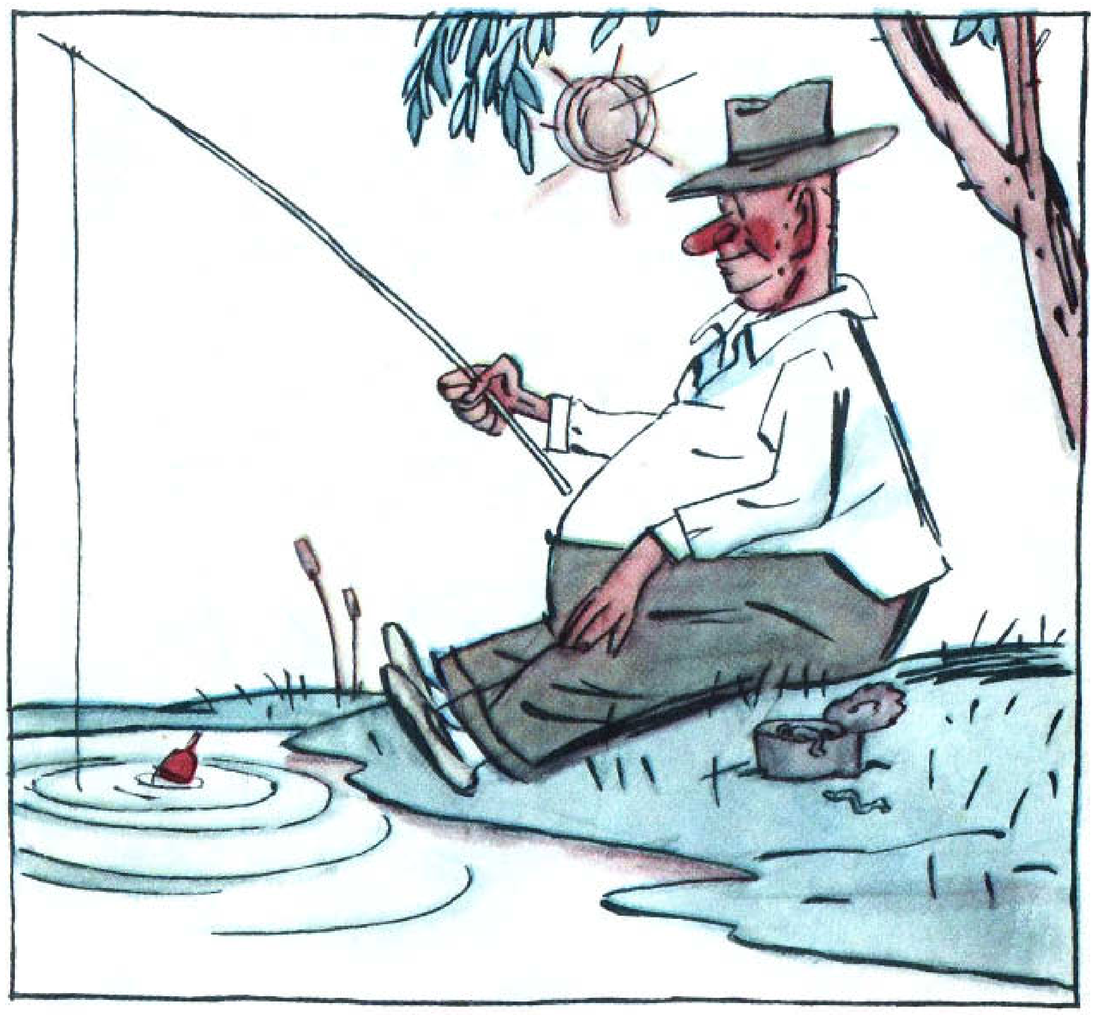

... з гачком.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Усі тебе запрошують: приїдь до нас, заглянь до нас. А ми просимо: і носа не потикай у нашу Лозову! Скажемо, чому.

За містом був хороший ставок радгоспу «Комуніст». Тепер ставок перетворився в мертве озеро. У ставок спускають брудну воду з депо ст. Лозова. Відомо, що в тій воді, після промивки паровозів, і мазут, і каустик. Вода з міської бані теж у ставок тече. Отож не тільки риба, жаби не витримали — подохли.

А от міська лікарня не забруднює ставка. Ні, ні,— вона ж покликана боротися за санітарію і гігієну. Лікарня спускає воду з своєї каналізації і пральні прямо... на вулицю.

Оце весною такі пахощі по місту розливаються, що аж голова обертом іде. От тому-то ми й не радимо тобі, Перче, до нас їхати.

Напиши краще листа керівникам нашого міста і начальникові ст. Лозова. Такого, щоб їм у носах теж закрутило, щоб вони подбали про будівництво водоочисних споруд.

Т. СІРЯЧЕНКО.

Харківська область.

ПИСАКА

У наклепника Омелька,
Як у щуки, хижа пелька!
Цілу ніч листи потворні
Він шкребе в кутку глухім,
Підбирає «факти» чорні,
Каже: — Я усіх із'їм!

І летить із-під копірок
Скарг і кляуз тьмуща-тьма,
Від комісій, перевірок
Супокою всім нема!

Й хоч в маленьких людях ходить,
Та частенько й зав йому,
Як лихій болячці, го́дить,
А спитатися — чому?

Заскрипить пером: — Я сохну,
На курорт пошліть мене...
— Посилайте, хай він здохне, —
Мовить зав і лиш зітхне...

Бо відмов — халепі бути,
Писанини сто мішків!..
Треба пельку цю заткнути,
Щоб наклепник не чадів!

М. ЯРОВИЙ.

СИГНАЛІСТ

З планом місячним провал
В нього на будові —
Він мерщій дає сигнал
Вищій установі.
Відставань ніколи він
Не аналізує,
Не вияснює причин, —
А сигналізує:
«Так і так, доношу Вам...»
(Щоб не бути винним).
Сипле, мов із рукава,
З видом благочинним.
А недавно якось ми
В нього запитали:
— Що ж ви робите самі?
— Подаю сигнали...

С. ВАЩЕНКО.

с. Нова Гребля,
Бородянського району,
Київської області.

ВИХІДНИЙ ДЕНЬ

— Ви подивіться, пане Каралюх, який тепер поганий народ пішов!..

— Що ви кажете?

— А те кажу, що на випадок якоїсь скрути людина не може сподіватися ні на найменшу допомогу. Кожен насуне шапку на очі і тікає, аж куриться за ним. А чи хтось вам увечері носа з квартири висуне, щоб оборонити ближнього? Накриється кожне з головою й удає, що спить, як убите. Ховрахи, так їх пересяк!..

— Ну, нехай так, але чого пан кип'ятиться? Був, може, недавно якийсь випадок?

— А звичайно, що був. По Ста́льній вулиці два дні тому. Двірничка зачинила двері і вже хотіла лягати спать, коли чує якийсь підозрілий шум біля парадних дверей. Не інакше, як злодії добираються до кооперативу. Але сама побоялась виходити й почала кликати на допомогу мешканців. Зразу ж біля дверей тих живе якийсь Коритко, колишній військовий, то вона, перш за все, до нього кинулась.

— Пане Коритко! — кричить.— Злодії біля парадних дверей.

— То хай їх пані налякає!

— Коли ж я боюсь! Може, пан піде зі мною!

— Для чого?

— Ну, ви ж, як людина військова!..

— Він військовий для мене, а не для пані! — крикнула з-під ковдри пані Коритко.— Мій чоловік нікуди з вами не піде. Зрештою, він служив в уланах і звик воювати тільки на коні!

Оскільки коня під рукою не було, то двірничка постукала в інше вікно, до пана Зенби, боксера. Дев'яносто кілограмів чистої ваги. Але тільки-но Зенба довідався, в чому річ,— захворів на живіт і до ранку просидів у туалеті.

Інші мешканці теж відмовились. Нарешті, двірничка ввімкнула в усьому будинку світло і з сікачем в одній руці та залізною палицею у другій сама вирушила в похід. Але виявилось, що ніяких злодіїв не було. То приятель одного мешканця вийшов од нього під таким градусом, що й світу божого не бачив, не те, що дверей, і влаштувався ночувати на сходах. Він, власне, й наробив цього тарараму.

— А звідки ви так детально знаєте всю цю історію?

— Як звідки? Я ж сам живу в цьому будинку.

— І вас не було дома?

— А де ж я міг бути?

— То й треба було вам піти на допомогу двірничці.

— Мені? Чому саме мені? Я охоронець на фабриці!

— Тим паче. Ви ж, можна сказати, орган безпеки.

— Це не мій район, а по-друге — я був вихідний!

ВЕХ.

Переклад з польської
М. ПРОКОП'ЮКА.

Мал. Л. КАПЛАНА

Розвідувальні органи Швеції протягом ряду років засилали на територію СРСР своїх шпигунів і диверсантів.

Їхній фіговий листок.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

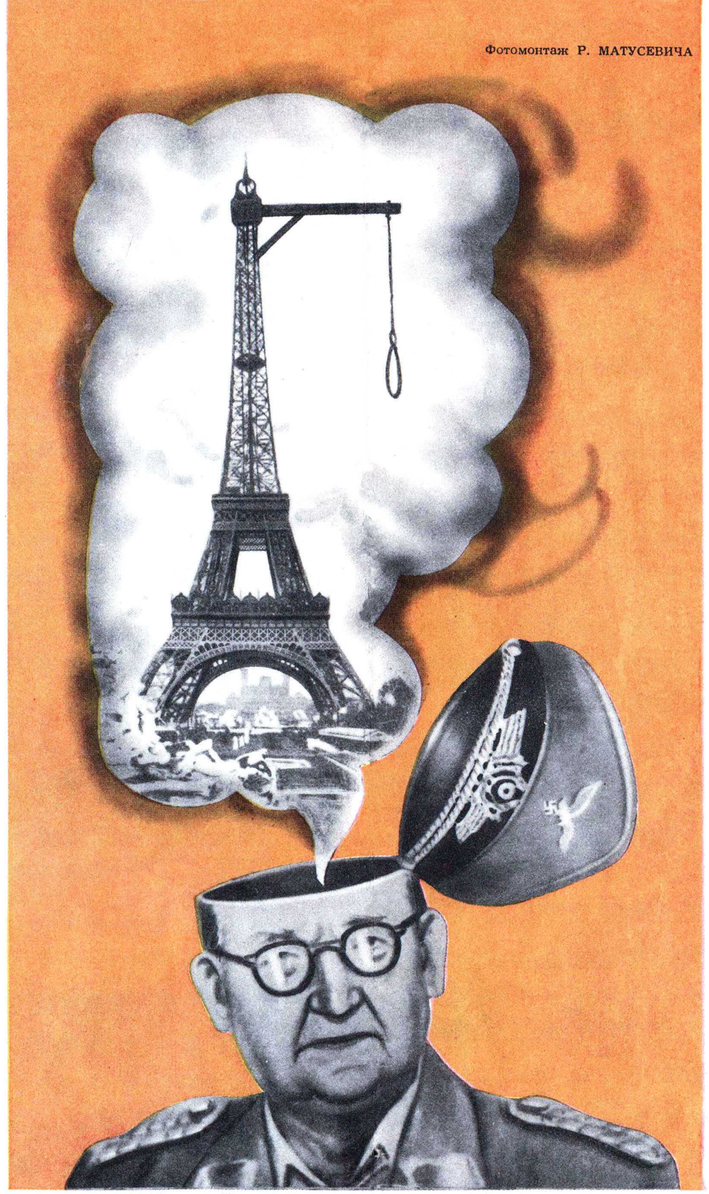

Що у Шпейделя в голові.

КАЗОЧКИ

(ЗА МОТИВАМИ ЯПОНСЬКОГО ФОЛЬКЛОРУ)

ВЕРБОВА ГІЛКА

Раз господар біля річки
Посадив живець вербички,
Щоб ніхто його не вкрав,
Вартувать синка послав.

Батько встав раненько вранці —
Спить синаша на лежанці...
— Що ти спиш і ловиш гав?!
А вербу вже хтось украв...

Син бурмоче: — От нещастя!..
Хай попробує хтось вкрасти —
Я ж вербу з землі виймаю
Й наніч в скриню замикаю...

ЯКИЙ БАТЬКО, ТАКИЙ СИН

Виліз син вночі на хату,
Став жердиною махати.
— Ти чого? — отець питає.
— З неба зірочку збиваю.
Батько в сміх: — Дурний ти, сину!
Ти ж коротку взяв жердину...

Юрій КРУГЛЯК.

СТОВПИ МОРАЛІ

Коли діккенсівський містер Піквік дізнався, що в англійських судах завжди чергують професійні лжесвідки, які готові за півкрони дати яке завгодно свідчення в якій завгодно справі, він був обурений до глибини душі. Та коли б Піквік дожив до наших днів і ознайомився з сучасним американським «правосуддям», він би зовсім не повірив своїм очам. Він би дізнався, що в Сполучених Штатах поряд з приватними лжесвідками є ще легіон офіціальних, штатних, державних, верховних лжесвідків. Ці лжесвідки одержують казенне утримання нарівні з суддями і прокурорами. Вони виступають на всіх процесах проти прогресивних діячів. Вони — головна опора комісій конгресу по розслідуванню антиамериканської діяльності.

На посаду верховного лжесвідка потрапити нелегко. Для цього треба раніш прослужити кілька років в органах розвідки шпигуном і провокатором, мати ще кілька судимостей і солідний тюремний стаж.

Ось кілька портретів з галереї верховних лжесвідків.

Сесіль Скотт — старий агент федерального бюро розслідувань — сидів у тюрмі за підробку документів. Кілька років провів у психіатричній лікарні.

Моріс Малкін — сидів у тюрмі за напад і пограбування «в особливо небезпечній формі», як сказано у вироку. Крім того, був засуджений за фальшиві свідчення.

Вільям О'Нодель — був виключений, як шпигун, з профспілки робітників автомобільної промисловості; протягом кількох років служив охоронцем фашистського ватажка Джеральда Сміта.

Мет Кветік — старий провокатор на службі Федерального бюро розслідувань. Хворіє на тяжку форму алкоголізму. В період запою бешкетує і хуліганить так, що судді не наважуються мати з ним справи. Доводиться відкладати процеси до кінця запою. Правда, він бешкетує і в інтервалах між запоєм. Недавно він зламав руку своїй дружині.

Решта портретів цієї галереї — така сама.

Ви, мабуть, гадаєте, що джентльмени з такою біографією і такою професією уникають денного світла, носять сині окуляри і фальшиві бороди і приїжджають у суди і комісії конгресу в закритих автомобілях? Ні! Верховні лжесвідки — це не тільки стовпи американської юстиції, але й стовпи американського ладу. Верховні лжесвідки популярні у вищих капіталістичних колах як найзнаменитіші кінозірки, як «місс Америка» і «місс Манекен», які перемогли на останніх конкурсах жіночої краси, як чемпіони боксу і найзаслуженіші майстри епілептичного танцю «рок-н-ролл». Вони дають газетні інтерв'ю і роздають на пам'ять автографи і фотографії. Вони мають більшу «паблісіті» (газетну рекламу), ніж міністри і верховні судді. Вони посміхаються з екранів кіно і телевізорів.

Їх вшановують на банкетах, як рятівників Америки від «червоних драконів». Муніципалітет Пітсбурга, наприклад, використав інтервал між двома приступами запою у верховного лжесвідка Кветіка, щоб улаштувати на його честь урочистий вечір й увінчати його лаврами, як заслуженого борця за американський «спосіб життя», проти «комуністичної небезпеки».

Як би зухвало не брехали верховні лжесвідки у своїх свідченнях, як би не плутали і не суперечили самим собі, судді удають, ніби слухають божественний глагол небес. Але трапляються й винятки. Буває, що судді червоніють від люті і починають тупотіти ногами. Тоді кар'єра деяких верховних лжесвідків миттю обривається, на них з силою падає тяжкий молот доларового правосуддя.

Так було з Харвеєм Матусоу, Мері Нетвіг, Лоуелем Уотсоном, Девідом Брауном і деякими іншими. У них з'явилися проблиски сумління. Вони прилюдно заявили, що всі їхні попередні свідчення — суцільна брехня і що вони відмовляються від цих свідчень і від своєї ганебної професії. Вони заявили, що жертви їх свідчень — невинні люди. Матусоу навіть написав книгу «Фальшиві свідчення», в якій викрив всю систему американської юстиції з її штатними державними лжесвідками.

Тоді американська Феміда стала дибки. Всіх колишніх лжесвідків, які відмовилися від своїх фальшивих свідчень, було віддано до суду. Єдині слова правди, що їх сказали ці люди, були визнані брехнею. Всіх їх засудили до різних строків тюрми «за... лжесвідчення».

Американські верховні лжесвідки дедалі більше входять у роль не тільки стовпів правосуддя, а й моральних наставників американського суспільства. Вони знімаються у фільмах, що славлять їх провокаторську діяльність і їх професію. Вони пишуть книги і мемуари, де розписують і вихваляють своє полювання на американських прогресивних діячів. За книжку, яку не можна читати без протигаза, провокатор і верховний лжесвідок Буденц одержав 100 тисяч доларів. А його колега Мет Кветік одержав солідну суму за мемуари під назвою «Я був комуністом за завданням американської розвідки». Крім того, він «заробив» 12.500 доларів за участь у фільмі «Моє полювання на червоних».

Але всіх інших верховних лжесвідків переплюнув старий обер-провокатор Герберт Фільбрік. Він виступив з пропозицією виділити у штаті Каліфорнія територію, де можна було б збудувати в натуральному вигляді всі біблейські місця, зв'язані з життям Христа,— різні там віфлеєми і назарети. Щоб у цих «святих місцях» театри ставили п'єси релігійного змісту, на екранах демонструвалися б релігійні фільми на біблейські теми, оркестри виконували б релігійну музику, хори співали б урочисті псалми. Мета всього цього — високоморальна: посилення релігійного виховання. Керівником цього релігійно-виховного комбінату має бути, звичайно, сам Фільбрік. Хто ж краще за нього підходить для такого відповідального поста!

Кожний устрій, кожний лад має свою мораль і своїх проповідників цієї моралі. У суспільстві гангстерів і атомників, рокфеллерів і даллесів верховні лжесвідки є зразками доброчинності і апостолами моралі.

Б. КАМІНСЬКИЙ.

Мал. К. АГНІТА

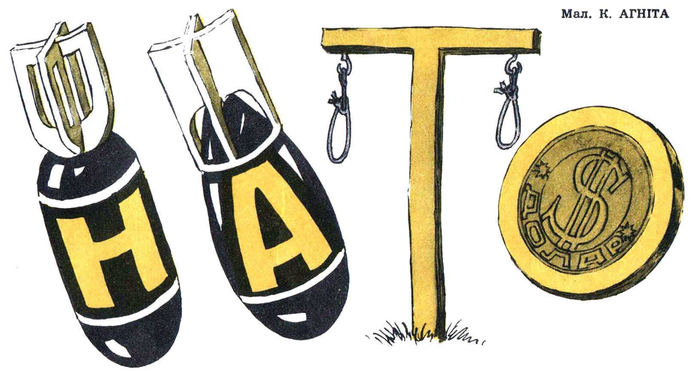

Лице НАТО.

Сатира Мусі Джаліля

Комітет по Ленінських преміях присудив поетові Мусі Джалілю Ленінську премію за цикл віршів «Моабітський зошит». Муса Джаліль — видатний татарський поет, учасник Великої Вітчизняної війни, Герой Радянського Союзу — загинув у німецько-фашистському полоні. Фашистські тортури не вбили бойового духу радянського поета. У Моабітській тюрмі він написав чудову книгу поезій, сповнених великої любові до радянської Батьківщини й полум'яної ненависті до ворогів.

Друкуємо сатиричні вірші поета у перекладі Олекси Новицького.

КАТОВІ

Перед тобою я не стану на коліна,—
В катівню кидай, продавай в раби...
Я не скорюся у лиху годину.
Катуй. Вбивай. Що хочеш, те й роби!

Не тисячу,
лиш сто з твойого роду
Я знищив!
Жаль, що більш не задушу...
Лише за це
я у свого народу,
Схилившися, прощення попрошу.

КЛОП

Ой, нудна тюрма, мишвою кишить.
На дошках сиджу, на дошках лежу.
А клопів же тьма, що не можна й жить.
Я сиджу, лежу та клопів душу.

Я дивлюсь в пітьму: як розбить тюрму,
І до пня знести, все перетрясти?
А хазяїна розпроклятого
Розчавити геть, мов клопа того!

ОДНА ПОРАДА
(Про людяність)

Багато бачив я людей-слонів —
Широкогруді і залізнотілі,
Та за людину визнаю того,
Хто є людиною лише на ділі.

Всі кажуть так: силач залізо гне,
Та часто-густо він лише балака...
Яка в тім користь — сили, як в слона,
А діла там — неначе кіт наплакав?

Ти честь незаплямовану шануй,
Що б не зробив — не вихваляйся дуже.
Не в зовнішності сила і краса,
В твоїй чудесній людяності, друже.

Нехай на кожнім кроці, дорогий,
Помітні будуть розум, серце сильне.
І не від шаблі, а від правди скрізь
Твоє хай діло буде невіддільне!

Навіщо жити на землі дарма
Тим непотрібним, тліючим купинням?
Життя твоє хай буде маяком
Усім новим, майбутнім поколінням!

Залізо не ржавіє від труда.
Обпалена вогнем, міцніє глина.
Того, хто показав себе в ділах,
Ніколи не забуде Батьківщина.

ТРУНА

Вже дев'яносто літ Фарук прожив.
Уранці встав. Лихе щось бачить око.
І голову руками обхопив,
І, сидячи, задумався глибоко.

«Пожив — і досить! Треба міру знать.
Прийшов на землю чоловік по ділу:
Прожив собі — то час і помирать.
Чи не пора згадати й про могилу?

Відкинуть те, на що згубили час:
Мирські утіхи і мирські страждання,
І, лігши на перину, кожен раз
Спокійно ждати мить свою останню...»

Тоді пішов старий до трунаря —
Собі труну замовити ізранку.
Але біля дверей перукаря
Трунар той жив,
з ним при одному ганку.

І тут на ганок лиш Фарук ступив,
З натуги тремтячи недужим тілом,—
Як дівчину уздрів...
і остовпів:
Красива ж, юна, у халаті білім!

Поглянеш — зразу ти захочеш жить,—
Яким серцям така краса не снилась!
Чи смерть тут не відступить, ви скажіть!
Чи старість є, що тут би не вклонилась!

Вогнем дівочий погляд той живий
Фарука серце палить нездужале.
— Як справи, діду? По труну вже ви?—
Так дівчина у жарт його спитала.

— Ну, що ти, дочко! Рано ще в труну,
За мною смерть ще назирці не ходить.
Ось бороду, яку я сам не втну,
Хай перукар підправить, підмолодить...

КОРОВА І ЗАКОХАНИЙ

Я квіти чудові, зв'язавши в букет,
Приніс для коханої з поля.
Хай зна, що в руках її — серце моє
І мрії найкращі, і доля...

Та раптом дивлюсь, а кохана моя
З вікна свого кинула квіти.
Їх з'їла корова...
Такої ганьби
Ніяк я не можу терпіти!

Корова почула коханця слова,
Хитнула вона головою:
«Так наче й нічого людина. А от
Якась дуже дивна собою.

Не знаючи справи, дивак почина:
Мовляв, ось така і така я...
Нехай його квіти поїла, але ж
Коханій даю молока я!

Усе, я скажу, від мого молока:
Здоров'я і личко рум'яне.
А тіло, а зубки ж у неї які!
Поп'є — ще вродливіша стане!»

Задумався я. Чому лаю її,
Молочну мою господиню?
Збираючи трави, вона ж пригоща
Усіх моїх мрій героїню!

Нехай мої квіти корова жує,
Запаси цих квітів незмірні.
Нехай молоко завше дівчина п'є,
Відчує чуття мої вірні.

Чудова це думка!
Тепер я щодня
По квіти іду за діброву,—
Приношу ті квіти не дівчині, ні,—
Годую я ними корову.

Ферми і форми

У Грем'яцькому районі, на Чернігівщині, гуляє добра слава про колгосп «Ленінський шлях».

Міцний колгосп. Мільйонер. З широко розвиненим багатогалузевим господарством. Чимало зусиль для зміцнення колгоспу доклав його голова — Петро Якович Чмигаль.

Недавно, кажуть, з Петром Яковичем стався конфуз. Зайшов у чайну, замовив яєчню, а йому на тарілці принесли... картоплю.

— Я ж яєчню замовив,— з серцем сказав голова колгоспу.

— А я й принесла те, що ви замовили, — відповіла офіціантка.

— Дивні жарти,— розгнівався т. Чмигаль.— Покличте сюди директора.

З'явився директор.

— З чого у вас жарять яєчню? — єхидно спитав його т. Чмигаль.

— Як для кого,— сказав директор.— Для вас, Петре Яковичу, ми приготували яєчню з тих яєць, які ваш колгосп здає державі.

Петро Якович Чмигаль замовк, почервонів і наліг на гарячу картоплю.

Було чого голові червоніти. Він уже не пам'ятає, коли поставляв державі яйця. Весь час артіль замість яєць здає замінники — картоплю та інші сільськогосподарські продукти.

Можна було б, звичайно, і яйця здавати, та нема курей, щоб їх знесли. А кури в колгоспі не водяться тому, що правління колгоспу не подбало про будівництво птахівничої ферми.

До речі, у Грем'яцькому районі не тільки Чмигаль такий птахоненависник.

У колгоспі «Великий Гай» хоч і є птахоферма, але з 48 курей там не несеться жодна. Яєчко, кажуть, тут ціниться на вагу золота.

А в багатьох артілях Грем'яцького району і такої птахоферми немає. Не люблять голови цих артілей ні курей, ні гусей, ні качок. Вірніше, ласувати пташиним м'ясом люблять, а от розвивати колгоспне птахівництво не хочуть...

Не терпить пташиного духу і т. Корчагін — голова колгоспу ім. Шевченка. У цій артілі є стандартний рублений пташник, і т. Корчагін, як дбайливий господар, не дає йому гуляти: цього року він, наприклад, заповнив його... насінням гіркого люпину.

Якщо заглянути на птахоферму колгоспу ім. Шевченка, то курей, начебто, там не видно. А якщо заглянути до річного звіту, то виявляється, що за 1956 рік цей колгосп мав навіть прибуток від розведення курей — 1870 карбованців.

Звідки ж взялися ці гроші?

А от звідки. Одержуючи з інкубаторної станції курчаток, голова колгоспу їх обліковує, як колгоспну власність, і... роздає колгоспникам, нараховуючи на кожне курча відповідну націнку.

Так одержує т. Корчагін прибутки від неіснуючого птахівництва. Так він справною цифрою і заповнює форму річної звітності на втіху керівникам районних організацій.

А що тільки в формі густо, а на фермі пусто,— це нікого не обходить...

Очевидно, і керівники районних організацій, як і окремі голови колгоспів, дотримуються тієї ж думки, що птиця в артільному господарстві — зайва розкіш, що найкраща в світі птиця — це ковбаса, і тільки ковбаса...

А. ЛЕБІДЬ,
дільничний зоотехнік.

ЧАДО...

Мал. С. САМУМА.

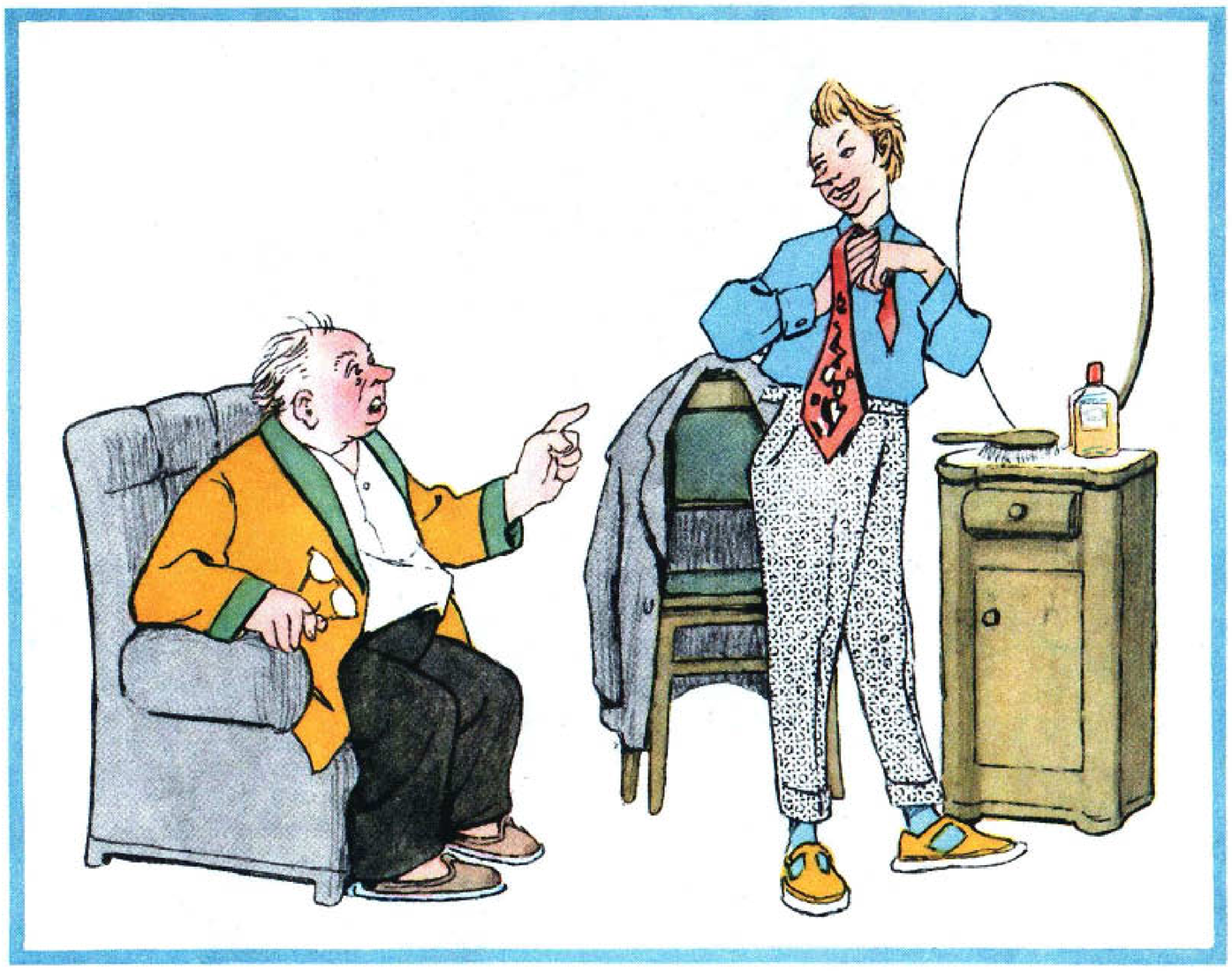

— Скільки років ти збираєшся сидіти на моїй шиї?
— А хіба я знаю, скільки ти ще проживеш...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Непереливки нам навесні під час повені. Та й влітку і восени після дощу не солодко. Як тільки розіллється річка Чорний Ташлик, сполучення між сусідніми селами Ново-Павлівкою і Улянівкою зовсім припиняється. Діти тижнями не відвідують школи.

Заважає повінь і нашому райвиконкому. Тільки це особлива повінь — паперова. Рішень про спорудження мосту через річку Чорний Ташлик прийнято багато, а діла не видно. Тому щороку доводиться списувати кошти, виділені на будівництво мосту.

Допоможи, дорогий Перче, нашим районним організаціям перекинути місток між їх словами і ділами.

М. ГОНЧАРУК,
І. АРТЕМЕНКО.

Лисогірський район,
Миколаївської області.

СТАРА ЗАГАДКА НА НОВИЙ ЛАД

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Деякі цілком працездатні люди не хочуть жити чесним трудом. Вони симулюють інвалідність і жебрачать.

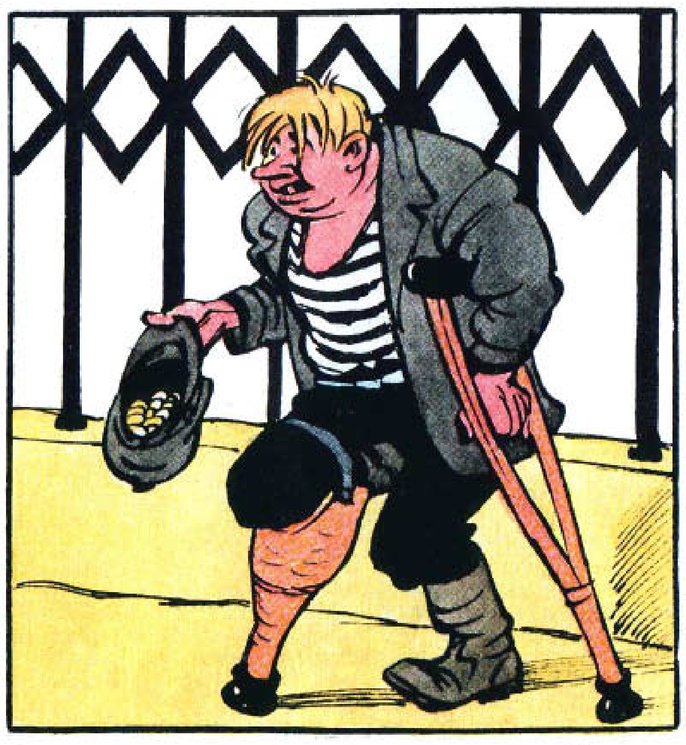

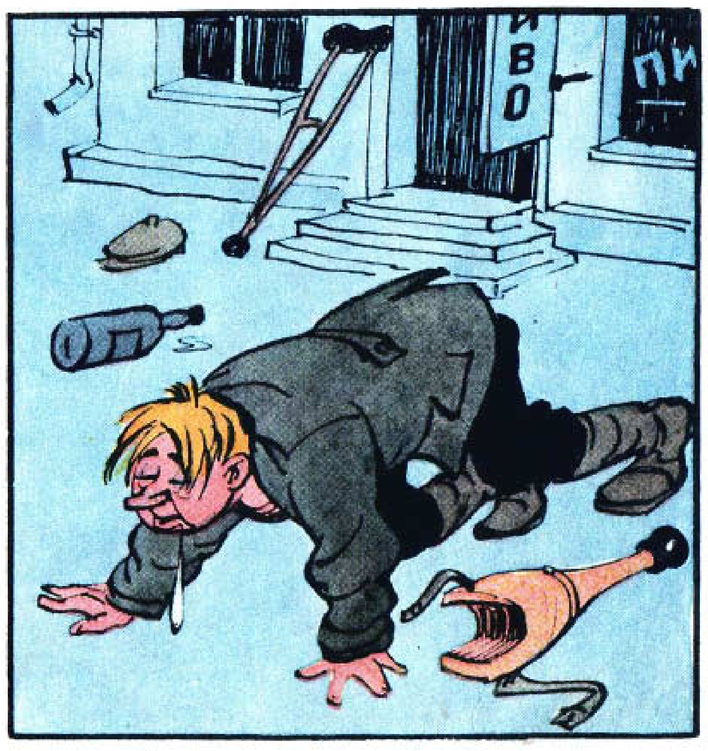

Що вранці на двох, удень на трьох, увечері — на чотирьох?

Хто про що, а ми про міндобрива!

Читач може здивуватися:

— Хто ж у цей час про добрива думає, коли на колгоспних полях уже закінчили посівні роботи?! Та зараз добрий господар повинен про жнива думати, а не про добрива.

Згодні. Добрі господарі зараз і справді про жнива думають. І не тільки думають, а й діяльно готуються до них. Але ми про недобрих господарів хочемо, про тих, що:

«І піднесла ж їх лиха личина з тими мінеральними добривами! Тут за підвищення врожайності треба боротися, а їм в одну душу — міндобрива вивозь».

Проїдьте полями Ровенщини, загляньте на бази Сільгосппостачу, завітайте на залізничні станції Ровенського відділення Львівської залізниці — і ви переконаєтесь, що є на Ровенщині і недобрі господарі.

— Я вже й у районний комітет партії скаржився, і в газету писав — не допомагає! — говорить завідуючий складом Здолбунівської міжрайбази Сільгосппостачу т. Матковський.

Він підводить нас до кучугур міндобрив, що вже кілька місяців височать просто на залізничній колії. Є тут «свіжі» кучугури, насипані вже цієї зими, а є й такі, що до них інакше, як з обушком, і підступитися не можна, і якої вони давності — відгадати важко.

Лежать тут добрива колгоспів імені Шевченка, імені Калініна, імені Дзержинського, Здолбунівського району. Дехто з голів, як от Федір Васильович Єфимський (нехай йому легенько гикнеться!), руками й ногами від міндобрив відхрещується.

— І чого ви до мене пристаєте? — сердиться він.— Подумаєш, двадцять тонн!.. Та й лежать вони тільки з минулого року...

А тимчасом голова Здолбунівської районної Ради депутатів трудящих Іван Михайлович Шепель бадьоро запевняє:

— Міндобрива? Та вони в нас і хвилини не залежуються! Не встигнуть на станцію прибути, як колгоспи їх під мітлу, під мітлу! Й відразу ж на поля! Розсіють і ще вимагають. Хоч де хоч бери, а їм давай! Дуже завзяті голови в нас, особливо Федір Васильович Єфимський з артілі «Радянська Україна». Міндобрива йому хоч і не показуй — в одну мить підмете!

Ілюстрацією до слів т. Шепеля є оце фото.

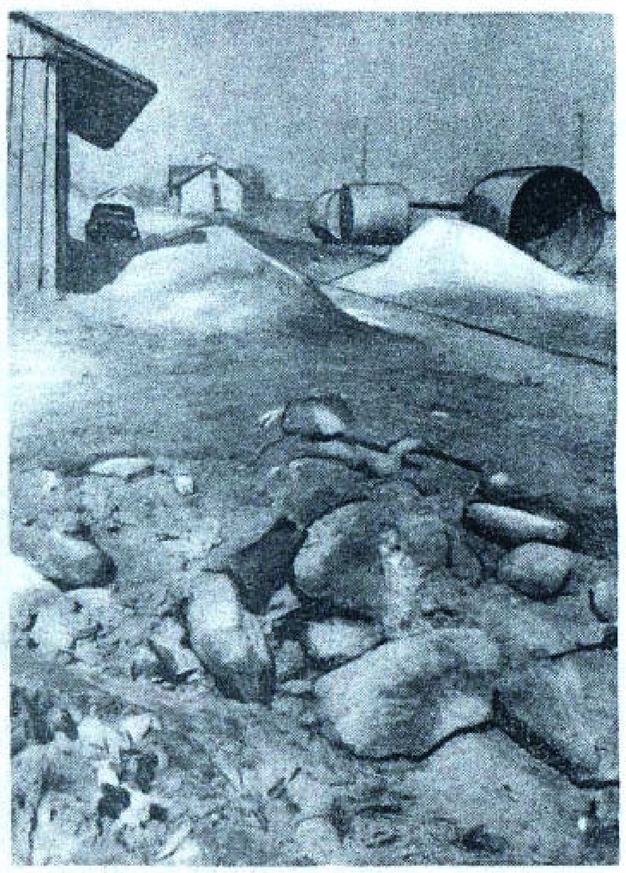

Принагідно нагадаємо, що від станції Здолбунів, на якій зроблене фото, до будинку виконкому Здолбунівської райради депутатів трудящих, де з нами розмовляв Іван Михайлович, не більше двохсот метрів...

Недобрі господарі є і в Гощанському районі. Тут знайшлася навіть артіль, яка розсіває міндобрива не на полях, а на папері — у звітах, що їх надсилає до МТС.

Яка це артіль, хочете знати?

Запитайте про те агронома колгоспу імені Жданова т. Ковалевського. Він людина самокритична, нічого не втаїть.

Знайшлися недбайливі господарі і в колгоспах «Більшовик» та імені Мануїльського, Березнівського району. Більше двохсот тонн мінеральних добрив не вивезли колгоспи Костопільського району. Міндобривами завалена станція Рудня-Почаївська, Козинського району, станції Моквин, Радзівіллів. Тут кучугури добрив височать на орендованих колгоспами ділянках залізничних колій, на відкритих майданчиках. Втрачають добрива свої дорогоцінні якості, бо і вітер їх вивітрює, і сонечко висушує, і дощ кропить.

Крім того, понад тисячу тонн суперфосфату, фосфорного борошна, аміачної селітри, каїніту — лежить на складах Сільгосппостачу. З цієї кількості близько 300 тонн належить колгоспам Мізоцького району. Двісті тонн з гаком — колгоспам Висоцького району.

Саме в цих районах, які рік у рік не вибирають занаряджених їм міндобрив, і врожаї зернових та технічних культур найнижчі по області.

Може, ви гадаєте, що про зберігання та вивезення міндобрив в обласному управлінні сільського господарства ніхто не дбає?

Дарма так думаєте!

Агроном обласного управління сільського господарства Онокало Ганна Іванівна отакенну папку паперів попідшивала. Вже сама й не піднесе. Коли перед заступником начальника обласного управління сільського господарства Яковом Юхимовичем Діхтяренком звітує, то просить прибиральницю допомогти папку підтримувати.

Так ото у тій папці все про вивезення міндобрив на колгоспні поля понаписувано. Є тут і телеграми, і зобов'язання, і нагадування, і попередження. І на кожному папірці і номер, і дата — аякже!

А сам Яків Юхимович Діхтяренко, як тільки справа до міндобрив доходить, вибачте, з телефону й не злазить.

— У мене,— каже,— метод випробуваний. Тільки де затримка з вивезенням міндобрив, так я одразу до телефону та трубкою їх, трубкою! Були, правда, відхилення від методу. Це — коли в березні секретаря Мізоцького райкому партії т. Баля та директора МТС т. Холодова на бюро обкому викликали. Тоді за одну добу майже двісті тонн мінеральних добрив колгоспи вивезли і на полях розсіяли.

Та це тільки один раз було. А так більше по телефону їм чуби гріємо...

Отакі-то справи з міндобривами на Ровенщині.

Кепські справи!

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

В ОСТАННЮ ГОДИНУ

Коли фейлетон «Хто про що, а ми про міндобрива!» було здано до друку, ми одержали оце фото з таким текстом:

«Друже Перче! Дуже просимо тебе терміново включитись у боротьбу з заносами на станції Умань (Черкаська область). Нашу станцію засипають кучугури мінеральних добрив. Засипають колії, бази, склади. Зупиняють маневрові поїзди. Зривають роботу поїзних складальних бригад. Хуртовина на ст. Умань почалася ще в лютому—березні 1955 р. Першими намело тут кучугури каїніту, які ти бачиш на фото (десять вагонів!). З кожним місяцем добрив намітало все більше і більше. Сьогодні на ст. Умань лежить уже 50 вагонів добрив — і старих, зіпсованих, і нових, що псуються. Ніхто не дбає, щоб вивезти їх, нікому немає діла до того, що псується і гине народне добро.

Ми намагалися залучити до боротьби з заносами і директора Уманської міжрайбази Укрсільгосппостачу т. Дудіна і секретаря райкому партії т. Родіна, і міського прокурора т. Кабацького, і навіть самого міністра сільського господарства УРСР т. Співака (двічі писали йому про це), але ніхто не відгукнувся на наш заклик.

Тепер уся надія на тебе, Перче. Бери свою мітлу і включайся в боротьбу з заносами на станції Умань.

Уманські залізничники».

Мал. В. ГЛИВЕНКА

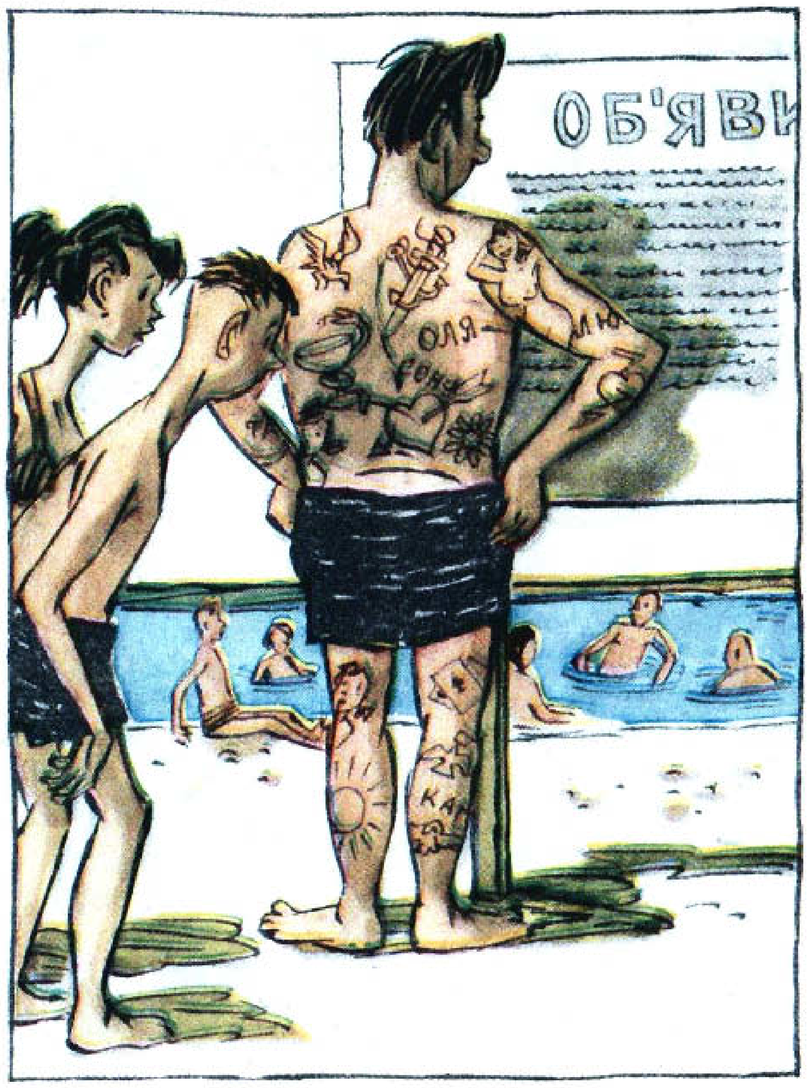

Без слів.

Муха на пасіці

(БАЙКА)

На пасіку, де Бджіл рої гули,
Пробралась якось Муха-цокотуха.
І розійшлася — тільки слухай!
Для себе не шкодує похвали:
«Я попрацюю, — бджолам заявляє, —
Ви ще побачите трудів моїх плоди.
І тут, і там останутся сліди...»
Тимчасом день за днем минає,
Весна і літо пролітає,
А від її трудів
Не видно щось плодів.
Та навіть і слідів немає.
У Мухи тільки розтовстів живіт
(Не від турбот—від меду, скажем прямо).
Та це не все... Як піднялась в політ,
Там, де сиділа, залишився слід —
Маленька пляма.

———

Недавно ледаря в артілі я зустрів —
Він за обідом з ложкою сидів.
Я подивився й випалив щодуху:
— Женіть від меду Муху!

Павло КЛЮЧИНА.

Правління артілі «2-а п'ятирічка», Куликівського району (Чернігівщина), 2 роки обіцяє пустити електростанцію.

Мал. К. АГНІТА

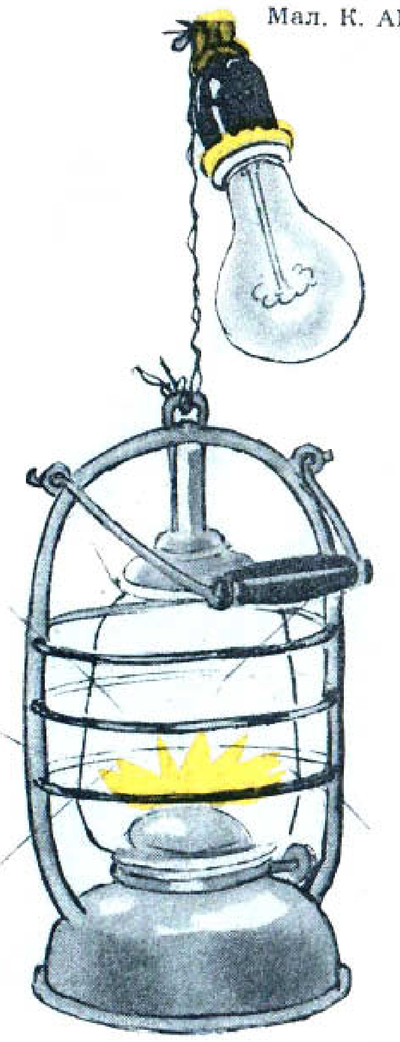

ГАСОВА ЕЛЕКТРИКА

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 1 журналу було надруковано листа про незадовільну роботу Путильського районного комбінату комунальних підприємств.

Заступник голови виконкому Чернівецької облради т. Козачук повідомив редакцію, що директора комбінату Кричуна І. І. з роботи знято.

★ Дирекція шахти 3—3-біс тресту «Красноармійськвугілля» довгий час обіцяла, але не виділяла приміщення для шахтної бібліотеки. Про це в журналі № 2 було надруковано «Об'яву».

Як повідомив секретар Красноармійського райкому КП України т. Правдін, для шахтної бібліотеки тепер будують спеціальне приміщення, яке буде здане в експлуатацію в серпні цього року.

★ «Пили горілку, пили наливку...» — під такою назвою в № 3 журналу було вміщено фейлетона про негідну поведінку голови колгоспу ім. Молотова (Острозький район) Ляшевського.

Секретар Ровенського обкому КП України т. Солейко повідомив редакцію, що загальні збори колгоспників артілі ім. Молотова зняли Ляшевського з поста голови правління артілі.

★ У тому ж номері журналу в замітці «Потихеньку поспішаючи...» писалося про вкрай незадовільні темпи будівництва нового центрального ринку у м. Миколаєві.

Як повідомив секретар виконкому Миколаївської облради т. Гуров, на директора колгоспного ринку накладено за це адміністративне стягнення. Вжито заходів, щоб будівництво першої черги ринку було завершено до 40-х роковин Жовтня.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому секретареві Баришівського райкому партії т. Костенкові й голові Баришівського райвиконкому т. Туру («Перець» № 4), писалося про браконьєрів, які не тільки грубо порушують правила й строки полювання, але, спіймані на гарячому, не визнають себе винними. Такими браконьєрами виявилися й адресати листа.

Після виступу Перця, Київський обком КП України за браконьєрство попередив т. Костенка і т. Тура.

★ Головний бухгалтер Барського цукрозаводу Броновицький зловживав своїм службовим становищем. Про це розповідалося в замітці «Ревнув віл на семеро сіл...» («Перець» № 4).

Як повідомив керуючий Вінницьким цукротрестом т. Пашковський, Броновицького А. П. з роботи знято.

★ Мешканці райцентра Голованівська написали Перцеві листа про те, що їхні скарги на хулігана Ткаченка М. В. залишаються без наслідків.

Кіровоградське обласне управління міліції повідомило редакцію про те, що народний суд Голованівського району засудив Ткаченка М. В. за хуліганство до одного року ув'язнення.

КЕРУЮЧИЙ ТАРАСОВ І „ПАН 420"

Недавно в селі Райгородське, Сватівського району, демонструвався фільм «Пан 420». Протягом двох сеансів плівка рвалася сімдесят разів. Такі браковані примірники кіноплівок часто надсилає клубам керуючий Лисичанським кінопрокатом О. Ф. Тарасов.

Тарасов склав, затвердив
Плана...
І привезли до клубу
«Пана».
Погасло світло, й на
Екран
Із темноти виходить
Пан.
Фігура в пана
Непогана.
Та раптом — лусь!
Роздерло
Пана!
Мигнуло світло, зник
Туман,
І знов цілим з'явився
Пан.
Хоч пан цілий, та плівка
Рвана:
Розшматувало знову
Пана!..
Зітхнув у залі дід
Іван:
Пропали гроші, тріснув
Пан ..
— Спокійно! — вигукнув
хтось
Басом.—
На те зцілитель є
Тарасов,
Щоб пан розірваний
Воскрес!.. —
І сталось чудо
із чудес:
Механік рвав його,
Кремсав,
А пан все рівно
Воскресав!
...Отак нас вразив, та
Образив
«Зцілитель»-фокусник
Тарасов:
Пообіцяв, що буде
«Пан»,
А вийшов з того лиш
Обман.

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Композитор Пошляківський у своїй тарілці.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (356) (на украинском языке). Підписано до друку 24.IV. 1957 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08137. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2119. Тираж 175.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
HTTP://PEREC-UA.LIVEJOURNAL.COM/

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

«СПІЛЬНИЙ РИНОК», або САМ ГАМ, А ДРУГОМУ НЕ ДАМ!